

ענקי היער
והפיוס הגדול

יואב כהן

ביער עבות ממש במעבה היער, חי לו שבט של ענקים. הענקים מכוסים שערות בכל גופם: בכתפיים, בגב, בחזה וכמובן ברגליים. הענקים חיו בשלווה במעבה היער. הם היו קמים בבוקר ומבלים את כל הזמן ביחד, היה להם נעים ביער ולא הרגישו שחסר להם דבר. היער זימן להם הרפתקאות נהדרות.

לעת ערב כאשר היו עייפים מהיום הגדוש, היו מפהקים, מותחים את ידיהם למעלה, מריחים את בתי השחי השעירים שלהם, ושוכבים לישון בחוץ, מתחת לעצים שאהבו. הענקים שמו לב שמזג האוויר משתנה ונהיה יותר קר, הגיעו גשמים, רוחות ואפילו שלגים כך שכל השיער שכיסה את גופם של הענקים התמלא בטיפות ושלג, מרחוק אפשר היה לחשוב שהענקים לובשים סוודר אחד לבן גדול.

הענקים החליטו שעליהם לבנות בית כדי שיהיה להם חם ונעים, אבל לא הצליחו להחליט איזה בית לבנות. הם הציעו הצעות שונות. חלק הציעו לבנות בית מעצים, בין שני עצים מפוצלים הם הניחו קורה גדולה ממנה הורידו לכל כיוון ענף ועוד ענף ככה שנוצרה מעין שיזרה, ואת הכל כיסו בשכבה עבה של עלים.

חלק רצו לבנות בית בוץ ועל כן אספו להם בוץ ליד הנחל, הכינו לבני בוץ אותם סידרו לקירות בגובה עד שיצרו להם בית. עם הזמן שמו לב הענקים שהם התחלקו לשתי קבוצות. קבוצת ענקים של בית העץ וקבוצת ענקים של בית הבוץ. ככל שעבר הזמן היו מבליים פחות ופחות זמן יחד כולם. יום אחד ראה אחד הענקים חור בתוך הקיר של בית העץ. "מי עשה את זה?" הוא חשב לעצמו, - "אולי מישהו מבית הבוץ מקנא בנו?". בדיוק באותו הזמן הסתכל אחד הענקים בבית הבוץ וראה חור בקיר שממש אפשר להציץ דרכו ונכנסת רוח קרה. הוא חשב: - "אולי זה מישהו מהענקים בבית העץ שרצה לראות מה קורה בפנים וכעת כל הבית מתקרר בגלל החור הקטן".

הענקים התחילו לריב בין שתי הקבוצות והחליטו שהם לא מדברים יותר. ימים ושבעות חלפו והענקים חיו להם בשני מחנות נפרדים.

בוקר אחד התעוררה ילדה אחת בבית העץ ושמה לב ליצור קטן שחי לו בתוך העץ-טרמיט. היא הבינה מה גרם לחור שיצר את המריבה. בדיוק באותו הזמן התעוררה ילדה בבית הבוץ ושמה לב לאותו יצור קטן שאוכל את הבוץ.

שתי הילדות נפגשו באמצע בין הבתים וסיפרו אחת לשנייה מה הן ראו, השמועה
נפוצה בין הענקים שהבינו את מה שקרה, הם הבינו שהטרמיטים לא
הבדילו בין מחנה אחד לשני אלא פשוט חיפשו להם מקום
לחיות. כל הענקים החליטו להתפייס. הם קראו לכולם וערכו טקס שלא
ערכו מזמן. יחד התאספו בקרחת יער, שילבו ידיים והודו לכולם על
החברות, על הפיוס ועל השיעור החשוב שלימד אותם היער.
ומאז חיים כל הענקים בשלום, חלקם בבית הבוץ, וחלקם בבית העץ.

